

Letnik I. v lažjivi obleki.

Štev. 18.

Izhaja v mesecu dvakrat, kedar ga je volja. — Veljá celo leto 2 gold. 40 kr., pol leta 1 gold. 20 kr.

Premembe

v Blatnovaškem ministerstvu.

Po vseh blatnovaško-vladinih listih piha neki veter, kateri utegne napraviti velike prekucije v sreč ministerstva samega, vsaj se razlega že po viših krogih glas, da so dnevi tega ministerstva šteti.

Prestrojilo pa se bo to ministerstvo bóje tako-le:

Ministerstva predsednik: Kromar, znan ko srdit „koprol“ deželnega zbora, mož s takimi zaslugami, da mu ga ni para. Ob enem je on minister za ribenška rešeta in pooblasten adresat vseh blamaž.

Minister renegatstva: Dežman, tudi Regenmož, vitez „skrhanih grabelj“, lastnik več fabrik za blamaže itd., predsednikov namestnik. V njegovo področje spada prostost tiskarstva, to je, on sme stiskati, kogar hoče. Ob enem se mu podeli še grb in sicer: Velik krokodilj na modri (plavi) podlagi, katero je dobil na Janjčah, s tremi pečenimi cipami v žrelu in napisom: „Proklete grablje“.

Minister dolgočasnosti in liberalnih doktrin: Vitez Kaltenegger, konšt. velikán in blatnovaški modrijan, kateri sicer strelnega praha ni iznajdel, pa tudi ni kriv, da ga je iznajdel znani menih Schwarz.

Minister nezaupnic: Dr. Kljun, znamenit renegat, srdit liberaluh in nemškutar, vitez krakovskih karfov, večni poslanec, sicer pa mož, kateri ni kot „hofrat“ iz megle padel.

Minister za hitro napredovanje: Rudež, vodja nemškutarskih poslancev, kedar zapustijo s protestom dvorano, sicer pa mož, kateri s svojimi govori ne dolgočasi poslancev kakor Kaltenegger, in za blagor nemškutarije nevtrudljivo — vstaja.

Sedeži drugih ministrov, kakor: minister ogleduhov, špiceljnov, vohunov itd. še niso zasedeni in se razpišejo s tem pristavkom, da se bo oziralo le na v vsakem obziru popolnoma sposobne osebe z verjetnimi spričali dosedanje delavnosti in zaslug za nemčurijo.

Vstvarilo se je tudi novo ministerstvo za pretepe in napade Slovencev, v kterega pa zamorejo vstopiti le korenjaki à la Schray, vodja ljubljanske realke.

Kedaj se bodo te prenaredbe vresničile, ni še znano; vendar pa je občna misel, da bodo začela nova ministerstva svojo delavnost tedaj, kedar stopijo odločbe 19. §. iz papirja v praktično življenje. Ni dvomiti, da se bo to že jutro zgodilo.

Zanimiva povest,

kakoršno je Ribniččan Kromar v deželnem zboru povedati — pozabil.

Oče Kočevcec, tedaj trd Nemece po rodu, pošlje svojega sina v šolo, po dr. Bleiweis-ovem predlogu vstrojeno. Čvrst in bistroumen mladenič, kakor Kočevci sploh, ne sliši besedice milega maternega jezika, se muči in muči, da bi razumel babilonske glasove, a vse zastonj, marveč revež postane mutast.

Oče, po tem vspehu osupnjen, pošlje ga v domačo, tedaj nemškutarsko šolo, in glej čudovito pri-kazen!

Deček jame govoriti in ne samo svoj materni jezik, timveč celó španjski, mameluški, kitajski, japonski, pasjeglavski, turški itd.

Vrnivši se domú je tako učen mož, da vé prodajati pomeranče, fige in drugo ropotijo vsem narodom brez ozira na vero in politično mnenje.

Nauk: Ko bi bil oče Kočevcec izobrazil svojega dečka v slovenski šoli, bi bil zamogel pomeranče prodajati le Slovincem in bi bil mučenik dr. Bleiweis-ove sile, kajti v slovenskih šolah se uči človek komaj pet šteti, tedaj bi ne bil zamogel Kočevcec prodajati pomeranč po šest, sedem ali celó osem soldov in bi ne našel razločka med „hoch“ in „nieder“.

Iz te žalostno začete, pa veselo končane dogodbe je temeljito dokazano, da se po slovenskih šolah ne uči — pomeranče prodajati.

Dvojna mera.

Svobodna doba naša, svobodni časi so,
To vem da mi pritrtil sovražnik bo celó.
Ak kdo je za ustavo, kaj slaven on je mož,
Mu prileti iz neba kak nezasluzen groš.
Če pa se kdo upera, ustave ne časti,
Opozicijo dela, ministrom c'lo proti:
Se mu pomer'jo hlače, doni mu na uhó:
„Ta za-te ni svoboda, še nisi zrel za-njó!“

Ljubljanski so očetje pravični vsaki stran',
Naj bo nemškutar, nemec, al' c'lo še hud Slovan;
Svobodno sme vsak turnar pobirati krompir
In nesti ga na hrbtu domu za „bon plaisir“.
„Sokolu“ se zabrani izlet na vse strani,
Ker društvo ni nemčursko, ferfasungsfrajndlih ni.
Če to ni dvojna mera, je jasno nam le to:
Da le takrat svoboda, k' Slovence vse zatró.

Nemčursko časnikarstvo porabi vsak slučaj,
Počrnit nam deželo, naš lep slovenski kraj.
Svobodno smejo psovat' Slovane na vso moč,
Za-nje ima postava kaj velikansk obroč.
Če pa slovanski listi le količkaj črhnejo,
Že čete paragrafov po njih se stegnejo.
Če „Tagblatt“ sme surovo napadat' naš z lažmi,
Je res svoboda taka, da para jej ga ni.

Že leta se prisiljen Slovenec je učil
V jeziku tujem, tlačen povsod je vedno bil.
A zdaj mu vpeljat' v šole svoj jezik branijo,
Češ, da bi to svobodo nemčursko kratilo.
Nam pela je po hrbtu prav šibka palica,
Če nismo razumeli predmeta nemškega.
Je to pravična doba, svoboden tak li čas,
Če je za Nemce jedro, lupina pa za nas?

Zahvalnica.

Žlahni gospod Wurzbach!

Z veselja trepečim srcem sem čul Vaš govor
zoper postavo, ktera žuga kebrom in mrčesom sploh.
Zdelo se mi je, ko da bili Vi našega rodú, tako
ste nam iz srca govorili. Tudi mi imamo, ko Vi,
zeljnete glave čez vse. Škoda, da ni bilo nikogar
druzega v zboru, kteri bi imel enako sočutje do nas,
sicer bi bila postava padla. Iz gole hvaležnosti do
Vaših blagih misli obljubimo obiskovati le Vaše vrte
in zelnike in bomo Vaše zeljnete glave prav prido
šteli.

„Brencelj“

v imenu vseh mrčesov.

Pogovori.

Tine. Nedavno sem bral, da je dobil Dežman
na ulicah klofuto.

Tone. To je sreča, ktera se le redko pripeti.

Tine. Kako to?

Tone. Po kazenski postavi je klofuta vredna 5
goldinarjev, tedaj je Dežmanu nekdo podaril banko-
vec, za ktereга bi mu smel biti hvaležen.

Tine. Menda pa je bil ta bankovec ponarejen,
tedaj brez vrednosti.

Tone. Bo že taka, ker ga Dežman še ni izdal.

Tine. Tak denar se oddá le tistemu, od ktereга
se sprejme, je tedaj menjica.

**

Jaka. Včeraj sem se peljal po železnici in bral
na nekem vozu napis: „Rauch-Coupe“. Kaj neki
pomeni ta napis?

Jože. To so vozovi, v kterih se navadno ma-
gjaron Rauch vozi.

Jaka. Toraj je v tih vozovih toliko smradú.

Feljton.

Mameluški zbor.

Dežela mameluška je gotovo vsakemu dobro
znana. Ustava je tam čisto mameluška, le deželnega
zboru večino imajo neki pasjeglavci, kteri se ime-
nujejo Vence-Slovi. Ker so pa ti nekako rogo-
vilili in se vperali Mamelukom, je bil zbor pred-
časno zaprt.

Tedaj skličejo Mameluki sami svoj zbor, da bi
sklenili po nasvetu slavnega štemanca *) Pis-Ali-
Ker-a sestavljeno in predloženo postavo zarad ljud-
skih šol.

Predčenčar jame jecljati in dá besedo sporoče-
valcu.

Sporočevalec šema **) Ben-An-Žup: Ves svet
vé, da smo mi bistrournost in človeško pamet s
korcem zajemali in da nas je Bogeč z desnim očesom
pogledal, ko nas je vstvaril. Ne dvomim tedaj, da
smo vsi velike laterne v nacionalni temoti. Tim bolj
pa nas mora razkačiti predrznost Vence-Slovov, kteri
hočejo vpeljati v naše šole svoj jezik, ali prav za
prav lajanje, kajti ni dvomiti, da ta rod je tisti,
od ktereга se govori, da je bil nekđaj pasjeglavski.
(Klici: Res je! Saj še zdaj lajajo.)

Mnogo blamirano pokvaža! ***) Načrt in namen
predložene naše postave je tak, da nam je ne bo go-

*) V našem jeziku so to profesorji brez diploma.

** Tako imenujejo Mameluki svoje doktorje zgube.

***) V našem jeziku „škric“.

tovo nihče vkradel. Če se vpelje, ne bo v kratkem
nobenega Vence-Slova več v deželi, ampak le Ma-
meluki in Kilovci. *) Glavni predmeti bodo: 1. La-
sanje; 2. nauk, kako se človek najhitrejšje zadavi;
4. umeten pretep s stoli; 4. brcanje; 5. kloftanje.
Vidite, slavna pokvaža, da ti predmeti so jako važni
in v praksi vspešni; izgled vam je vodja naše šole
Jarš. Če se navadi naša deca Vence-Slove dobro
lasati, bodo kmalu vsi plešasti in bodo pobegnili; če
zná dobro s stoli mahati po njih, jim bo buče raz-
bila, ob enem pa tudi veliko stolov polomila in mi-
zarjem dajala zaslužek; ako zna umetno daviti Vence-
Slove, je Vence-Slovi ne bodo davili, brcanje spravi
človeka hitro iz hiše in ako smo v manjšini, ne bo
treba nam iti iz dvorane.

Jako važno pa je kloftanje. Vsaka klofuta je
5 gold. vredna, tedaj slavna pokvaža, koliko imamo
mi že premoženja, zlasti naša precartana prekucij-
ska **) deca! Tedaj se mora ta predmet primerno
gojiti, da bodo naše šole dosegle vrhunec omike, kte-
rega zaslužijo po svojih vodjih: kajti, ne mislite,
slavna pokvaža, da so šole zarad učencev na svetu,
temveč zarad mameluških profesorjev, da se jim za-
more brez overe plačevati letna plača.

Ta postava se enoglasno sklene in ob enem na-
ročí odseku, da se razpišejo stopinje sposobnih uč-
teljev, kteri imajo po spričalih dokazati vspehe svo-
jega dosedanjega delovanja na tem polji.

*) Pomeni toliko, kakor pri nas beseda „Krajnec“

***) Pomeni blizo toliko, ko naša beseda „turnar“.

Jože. Zakaj je neki dr. Kaltenegger vitez? Saj nima konja!

Jaka. Ker bi on rad po Slovencih jezdaril, pa ne zná.

Tone. Čudno, da je Dežman v deželnem zboru potegoval se za cipe.

Janez. Zakaj čudno! Saj se je vedno boril za prin—cipe.

Tone. Da! Pa le za tiste, ki njemu koristijo.

Janez. Saj so cipe tudi dobre; mož jih rad jé.

Tone. Zakaj se pa za Slovence ne poteguje? Saj ljudje pravijo, da te tudi rad jé!

Janez. Tega ne vem!

Kandidat. Priporočam se za stopinjo profesorja realke.

Vodja. Ste li že kaj Slovencev pretepli?

Kandidat. Enega sem že našeskal.

Vodja. Enega?! Sram vas bodi! Niste sposobni.

Grobni napisi.

Renegatu.

Kaprolu.

Mu zemlja je lahka,

Protestoval je vedno

Jo dobro pozná,

In kazal nam pest.

Ker z blatom le skrunil

Kak neki, da smrti

Slovenska je tlá.

Zamolčal protest?

Heureichu.

Kljunu.

Zdaj vendar mož pobral se je

V življenji izneveril se

Iz dežele samih svinj;

Si vrsti naših bratov,

Po njem zdihuje, greša ga

Nespametno, da umrl si,

Le kupec praznih pinj.

Ker unkraj ni hofratov.

Pred sodnijo.

(Brič privleče dečka, češ, da je kradel.)

Sodnik. Koliko si star?

Deček. 7 let!

Sodnik. Fej! Tako mlad in že kradeš. Na klop ž njim!

(30 let pozneje.)

Sodnik. Koliko si star, potepuh?

Tat. 37 let!

Sodnik. Sram te bodi! V najlepših letih kradeš, mesto da bi si po pravičnem potu služil kruh. V ječo!

(60 let pozneje.)

Sodnik. Nesramni starec! Sive lase skrunite s tatvino. Koliko ste stari?

Tat. 67 let!

Sodnik. V teh letih bi se imel človek pokoriti, ne pa krasti. Zaprite ga!

Tat. Prosim, gospod sodnik! Vam se ne dá nikakor vstreči. Ko sem bil 7 let star, ste rekli, da sem premlad za tatvino, 37 let star sem Vam bil prečvrst, zdaj v 67. letu sem Vam prestar. Povejte mi, kedaj sem imel tatu primerno starost?

Turnarja in sv. Peter.

Turnarčka jo primahata vsa potrta pred nebešká vrata.

„S čem si zaslužil ti nebesa“, vpraša ključar prvega.

„Na Ježici sem bil!“ odgovori ponosno vprašani.

„Dovolj si trpel — vstopi!“

„Kaj pa ti? S čem podkuješ ti svojo prošnjo?“ se obrne k drugemu.

„Jaz sem bil na Ježici in na Janjčah!“ odgovori ta, misleč, da je to gotovo večá zasluga.

Vratar ga ostro pogleda in reče s hudim glasom: „Nisi vjel na Ježici že zadosti? Čemu si šel na Janjče? Norcem ni dovoljen uhod. Odstopi!“

Verjetne novice.

Sliši se, da bo novo ministerstvo nauka ustanovilo odgojilnico za mlade ljudi, da se izurijo v najpotrebniših telesnih vajah, kakor: napadi prijateljev, če so Slovenci itd. Imenovala se bo ta ustanovitev „Kloftaneum“. Vodja jej bo po mislih ustanoviteljev g. Schray. Tik pri tej hiši bo zaloga prav trdnih stolov, da ne zmanjka potrebne tvarine.

**

Te dni so poslale žlahnemu g. Wurzbach-u ljubljanske miši in podgane prošnjo, da bi se tudi za-nje potezal v deželnem zboru in zahteval policijskih varhov, da jih branijo mačjega roda. Operajo se petenti na to, da, ako bi bilo dopuščeno mačkam rogoviliti in loviti jih po pisarnicah uradnikov, bi najbrž polizale do malega Dežmanovo maslo, ki je nakupljeno tu v velikanskih skladnicah, in katero gospod deželni poglavar včasih sam rad polize. Pristavljajo še, da se nadjajo takega zastopa, kakoršnega so slišale takrat, ko je gosp. deželnega zbora predsednik stopil iz svojega visokega stališča in branil kebre in druge mrčese napada smrtné postave.

**

Ljubljansko konšt. društvo je v zadnji seji sklenilo odpraviti samostane. Pričakujejo se še sledeči jako važni sklepi:

1. Čez vse prejete blamaže se naredi tabula rasa.
 2. Nemški jezik je uradni jezik celó pri bolhah.
 3. Sneg se čisto odpravi, deževne megle pa se zapró in prešajo takrat, kedar Dežman ukaže.
 4. Osnuje se toliko kraljestev in cesarstev, kolikor ima društvo udov, in sicer za vsakega eno.
 5. Konšt. sprejemnica je vstopnica v nebesa.
 6. Vsi udje, ki so doslej morda v peklú, se preselijo v nebesa in vhod v pekel se zazida.
 7. Sodnega dne ne bo, vsaj ne za ude.
 8. Ako hoče kdo umreti, prosi dovoljenja predsednika, kateri mu pošlje potem dr. Kasmacherja.
 9. Sploh pa se imajo jedi beliti z Dežmanovim maslom ali pa s špehom nemške kulture.
- Ni dvomiti, da so ti sklepi jako važni in bodo dali, kedar se vresničijo, svetu vso drugo podobo.

Vprašanje. *)

Če bi bili na Kranjskem sami nemškutarji in bi se vsakemu dala dva policijska angela varha, koliko policajev bi bilo v naši deželi? Koliko bi jih potreboval Giskra, da bi bila Avstrija svobodna?

Zastavica.

Dežman ima dva policaja pred svojo hišo, Kljun je imel le enega. Koliko je tedaj Dežman več vreden od Kljuna?

Kdor jo ugane, naj jo brž telegrafično naznani „Brenčeljnu“, da bo potem hitro preračunal, koliko je vreden cel ljubljanski mestni zbor.

*) Odgovor prihodnjí.

Sedem Švabov pred „Slovenijo“.

Dežman. „Ne udajmo se!“ Čakaj, podrtija, sedmim korenjakom ko mi, ki te napadamo s principami, se boš že udala. Le krepko bobnaj bobnar, mi bomo pa „šturmali“. Allons, prijatli!

Protest.

Hudobni ljudje hiteli so trositi po mestu novico, da sem tistih 5 goldinarjev, ktere sem služil sedé in vstajaje v deželnem zboru vsaki dan, daroval dramatičnemu društvu. Ta govorica je nesramna laž, kajti s takim trudom zasluženi denar se ne meče skozi okno.

Kljun,
večni poslanec.

Protest.

Glas je počil po mestu, da sem jez prevzel v slovenskem gledišču naloge prvega smešnika (komikarja). Da je to tendenciozna laž, bo presodil vsak, ki me pozna po mojih govorih v deželnem zboru, kjer sem take naloge igral.

Kromer,
deželnega zbora smešnik.

N A Z N A N I L A.

Na prodaj

je veliko tisuč centov

prazne slame,

ktero je omlatila manjšina kranjskega deželnega zbora v pretečeni sesiji. Več o tem pové

Kaltenegger,
svetovalec za denarje.

Oddá se

prav lepo napravljena mična sobica za eno osebo, ktera se je nalašč za „Brenceljna“ preskrbela. Ker se pa on do zdaj še ni oglasil, se ponuja slovenskim pisateljem sploh. Več o tem se izvé pri

deželni sodniji.

Ponudba.

Gosp. profesor Heurich je nedavno misleč, da mu bo kljenkalo, iskal podpisov za neko zaupnico, v kateri je bilo rečeno, da mož skrbi za blagor svojih učencev. Nam se smili gospod, in ako bi se bil do nas obrnil, brez dvoma bi bil nabral potrebno število podpisov pod tem pogojem, da nas ne bo ni-

koli več na zelji jedel. Mi smo vsak dan pripravljani mu vstreči, ker vemo, da nas je vedno kaj čislal, in če bi se pripetilo, da bi moral se odpovedati šolstvu, dobí pri nas vedno mastno službo pastirja.

Kranjske svinje in prešiči.

Prošnja.

Znane moje „proklete grablje“ so se v preteklih napadih Slovencev tako skr hale, da ne bodo v kratkem za nobeno rabo. Tedaj sem prisiljen naročiti si druge in prosim vsakega, kdor morda vé za enake, ktere namreč bijejo lastnega gospodarja po nosu, da jih kupi za-me, prekel jih bom že sam.

Dežman,
skrhan renegat.

Očitna dražba.

Zavoljo slabega denarnega stanja se bo prodajal, dokler bo ugodno vreme,

letošnji sneg.

Kdor ima veselje, vdeležiti se te dražbe, naj se oglasi in vsaj deseti del vrednosti vložiti pri

Ljubljanskem mestnem zboru.

Ker je podobo potoma iz Dunaja sneg zasul, ni bilo mogoče „Brenceljnu“ izfrčati pretečeni mesec, tedaj veljá ta številka za mesec oktober.